

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: T. N. N., narozená „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

Proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2015, č. j. MV-161341-5/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 4. 12. 2015, č. j. MV-161341-5/SO-2015, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 4. 12. 2015, č. j. MV-161341-5/SO-2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 8. 2015, č. j. OAM-306-10/ZR-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu třiceti dnů k vycestování z území České republiky. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a vzhledem k okolnostem případu rovněž nepřiměřené, nepřezkoumatelné a neúčelně formalistické. Uvedla, že s ní bylo zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na základě zjištění, že v minulosti k žádosti o vydání tohoto povolení doložila ověřenou kopii padělku rodného listu. Tento závěr správní orgány dovodily z „odborného vyjádření“ zpracovaného Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje a z úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného dne 21. 8. 2014 s V. T. N., který je v rodném listu uveden jako otec žalobkyně a který uvedl, že listinu vyřizoval ve Vietnamu a že jde o padělek. Žalobkyně připomněla, že na území České republiky pobývá již od 16. 10. 2003 a povolení k trvalému pobytu obdržela dne 27. 4. 2005. V době příchodu do České republiky jí bylo čtrnáct let, v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu šestnáct let, byla nezletilá, zastoupená zákonným zástupcem, a nebyla plně odpovědná za jednání osob, které jí pobyt vyřizovaly, ani za to, jaké doklady k její žádosti dokládaly. Žalobkyně zdůraznila, že vzhledem k době, kdy k tomu došlo, nenese žádnou odpovědnost za to, že k její žádosti měl být doložen padělaný rodný list. Podotkla, že ze spisu nelze dovodit, zda o tom věděla, ani to, z čeho to správní orgány dovodily.
3. Žalobkyně tedy získala na území České republiky nejprve dlouhodobý pobyt a následně pobyt trvalý jako dítě, v řízení byla pokaždé zastupována zákonným zástupcem, sama vůbec nevěděla, co bylo k její žádosti dokládáno, a pobytovým věcem vůbec nerozuměla. Jestliže skutečně došlo ze strany jejího zástupce k doložení padělaného rodného listu, stalo se tak bez jejího vědomí a v době, kdy pro svůj věk nebyla za takové jednání odpovědná. Od vydání povolení k trvalému pobytu do doby podání žaloby uplynulo více než deset let, žalobkyně se stala plnoletou, uzavřela manželství a porodila dvě děti. Její manžel i děti jsou držiteli povolení k trvalému pobytu, což je nejvyšší pobytový status cizince. Manžel na území podniká, a tím obstarává materiální potřeby své rodiny, děti jsou ve věku 2 a 3 roky, tedy nepochybně potřebují péči a výchovu obou rodičů. Žalobkyně konstatovala, že je na území České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky plně integrovaná a Česká republika je jejím domovem. Spolu s manželem si zde pořídili dům, kde mají svůj obchod, což podle ní dokládá, jak silné vazby žalobkyně na území České republiky aktuálně má. Zdůraznila, že zrušení pobytu pro nezákonné jednání spáchané druhou osobou v době, kdy žalobkyně byla dítětem, jistě nemůže převážit nad ochranou takto intenzivních rodinných vazeb žalobkyně na území. Dodala, že ona sama se v dané době stala obětí podvodného jednání, které s ohledem na okolnosti případu, její věk, neznalost prostředí, zákonů ani jazyka nemohla sama nijak ovlivnit. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že zrušení pobytu žalobkyně je za dané situace krajně nepřiměřeným řešením a stalo se bezprecedentním zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a celé její rodiny, přičemž žalobkyně v současnosti splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení trvalého pobytu na území po pěti letech nepřetržitého pobytu, jakož i pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Konstatovala, že za takové situace by zrušení pobytu bylo nejen porušením práva žalobkyně i její rodiny na respektování rodinného a soukromého života, ale také porušením principu hospodárnosti a neúčelným až přepjatým formalismem. K tvrzené závažnosti jednání žalobkyně zopakovala, že vzhledem k jejímu věku v době podání žádosti nejde o nezákonné jednání samotné žalobkyně. Současně zdůraznila, že k jednání došlo před více než dvanácti, resp. deseti lety, tudíž nejde o jednání aktuální, avšak zrušením pobytu zjevně dojde k velmi vážnému zásahu do jejích již vzniklých právních vztahů, které nabyta v dobré víře. Podle žalobkyně ani nejde o mimořádně závažné jednání, když u žalobkyně nejde o trestný čin.

4. Vzhledem k době, kdy k jednání došlo a ke stupni integrovanosti žalobkyně na území, resp. intenzitě jejích rodinných vazeb v České republice, považovala žalobkyně za nutné upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem, který je rozhodnutím žalovaného sledován. Podotkla, že námitku směřující k otázce rozporu rozhodnutí s principem právní jistoty žalovaný v napadeném rozhodnutí nezodpověděl, což zakládá zjevnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
5. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se správní orgány nemusí vůbec zabývat přiměřeností. Připomněla, že povinnost správních orgánů dbát přiměřenosti svých rozhodnutí vyplývá jednak ze zásady přiměřenosti upravené v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak z ústavně zakotvené povinnosti dbát ochrany základních práv a svobod osob garantovaných právními předpisy České republiky i mezinárodními dokumenty. Jestliže správní orgány v situaci, kdy jde o cizínku zjevně velmi hluboce integrovanou na území, vůbec otázku přiměřenosti neřešily, přičemž se nevypořádaly ani s namítaným rozporem s mezinárodními dokumenty, jde podle žalobkyně o zjevnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i jeho nezákonnost. Shrнула, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 6, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, jakož i v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na své rozhodnutí a konstatoval, že z dikce § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jednoznačně plyne, že pro jeho aplikaci je zcela Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

irelevantní, zda padělanou listinu předložil cizinec, o jehož pobytové oprávnění se jednalo, či někdo jiný. Podmínky pro aplikaci předmětného ustanovení jsou splněny tehdy, pokud byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných nebo pozměněných náležitostí, o čemž v dané věci není sporu. Žalovaný nesouhlasil s argumentací žalobkyně, že byla ze zákona zastoupena zákonným zástupcem, neboť v den podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla starší patnácti let, tudíž byla podle § 178 zákona o pobytu cizinců plně procesně způsobilá a žádost podávala sama za sebe. Dodal, že § 169 odst. 16 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby byl cizinec při podání žádosti o dlouhodobý či trvalý pobyt osobně přítomen, lhotejno kolik je mu let. Žalovaný podotkl, že otázka, kdo žádost podal, je při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zcela irelevantní.

7. K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný poznamenal, že i s touto námitkou se vypořádal ve svém rozhodnutí. Doplnil, že žalobkyni bylo zrušeno pouze nejvyšší pobytové oprávnění, ale zákaz pobytu jí vysloven nebyl. Mezi žalobkyní a Českou republikou, potažmo jejími rodinnými příslušníky, nebyla vystavěna nepřekonatelná bariéra, neboť žalobkyně může požádat o nižší pobytové oprávnění, jež pro ni sice nebude tak výhodné, ale přesto jí umožní nadále žít na území České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 218/2015 žalovaný konstatoval, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí neposuzuje. Předmětná námitka je tudíž podle žalovaného zjevně irelevantní.

Další podání žalobkyně

8. V podání ze dne 22. 2. 2016 žalobkyně popsala, že do České republiky přicestovala v roce 2003, bylo jí čtrnáct let a pobyt domluvila její rodina. Dva roky měla dlouhodobý pobyt a potom trvalý. Bydlela a pracovala u rodiny pana V. T. N., který vyřizoval její doklady v České republice. V roce 2010 se žalobkyně vdala, s manželem má syna L. narozeného v roce 2011 a dceru E. narozenou v roce x. Všichni mají trvalý pobyt, jen u žalobkyně je špatný účel. Uvedla, že ji to moc mrzí a omlouvá se českým úřadům. Manžel žalobkyně má obchod, ona je na rodičovské dovolené a pomáhá manželovi v obchodě. Syn L. chodí do školky, kam od září začne chodit i dcera E.; budou tady chodit do školy a jednou studovat a pracovat. Žalobkyně uvedla, že by chtěla dál žít v České republice se svou rodinou, a prosila soud, aby jí povolil zůstat tady a žádat o pobyt za novým účelem – sloučení rodiny s manželem.
9. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že žádost o udělení trvalého pobytu nepodala ona sama, ale její zákonný zástupce. Žalobkyně nevěděla nic o tom, co bylo k žádosti přikládáno, obsahu žádosti a řízení nerozuměla, když v dané době neovládala český jazyk. Podání žádosti bylo projevem vůle jejího rodiče, kterému se ona sama dobrovolně podvolila, avšak bez toho, aby věděla, že v žádosti je uváděno cokoli nepravdivého. Připustila, že § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje toliko naplnění formálních podmínek, avšak s ohledem na skutečnost, že právní řád České republiky je založen na principu materiálního právního státu, je vždy vyžadována také podmínka alespoň elementárního škodlivého jednání osoby, aby následek uplatnění zákonného ustanovení odpovídal skutečnému veřejnému zájmu na ochraně před porušením zákona. Žalobkyně byla do této situace vmanipulována jako nezletilá *de facto* bez jakéhokoli svého zavinění, a proto nelze postup správních orgánů považovat za zákonný a odpovídající principům, na nichž je založen právní řád České republiky. Tento postup Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně označila za přepjatě formalistický, neboť nebylo vůbec přihlíženo k okolnostem případu, míře zavinění a rozsahu škodlivosti jednání žalobkyně, nýbrž čistě formalisticky postupováno podle znění zákona nehledě na následky, jež takový postup mohl vyvolat ve sféře žalobkyně. Nesouhlasila s vyjádřením žalovaného k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť ačkoli má v České republice za dlouhé roky pobytu vytvořeno komplexní rodinné zázemí, musela by nejprve její území opustit, a teprve poté zcela bez záruky, že jí bude jiný pobyt povolen, o tento zkusmo požádat na Velvyslanectví České republiky ve Vietnamu. Podotkla, že jen podání žádosti je vzhledem k nefunkčnímu elektronickému systému Visapoint často téměř neřešitelný problém, celé řízení trvá ze zákona téměř rok a tvrzené porušení zákona v souvislosti s podáním původní žádosti může být dokonce důvodem neudělení nižšího pobytového oprávnění. Tvrzení žalovaného, že rozhodnutí není nepřiměřené, neboť žalobkyně může nadále pobývat se svou rodinou v České republice na základě jiného pobytového oprávnění, považovala žalobkyně za zcela nedostatečné a rozhodnutí z tohoto důvodu za naprosto nepřezkoumatelné.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhá a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
12. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Pokud tedy žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobkyní a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál, neboť se vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobkyně, že vzhledem k době, kdy k jednání došlo a vzhledem ke stupni integrovanosti žalobkyně na území, resp. intenzitě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejích rodinných vazeb, je aktuálně nutno upřednostnit princip právní jistoty nad veřejným zájmem, který byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně sledován.

13. Po podrobném prostudování žalobou napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaný reagoval toliko na dvě odvolací námitky, a to na námitku, že žalobkyně nebyla v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu plně zodpovědná za jednání osob, které její pobyt vyřizovaly, ani za jimi předložené doklady, a na námitku nepřiměřenosti rozhodnutí. K namítané nutnosti upřednostnit princip právní jistoty, a to s přihlédnutím k době, kdy k vytykánému jednání došlo, a k integrovanosti žalobkyně na území včetně jejích rodinných vazeb, se však žalovaný vůbec nevyjádřil. Za vypořádání této námitky rozhodně nelze považovat argumentaci žalovaného týkající se posuzování přiměřenosti rozhodnutí v obdobných situacích, neboť přiměřenost rozhodnutí a otázka zásahu do právní jistoty jsou zcela jiné kategorie. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
14. Žalobkyni však soud nepřisvědčil, pokud tvrdila, že žalovaný neřešil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalovaný totiž na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že v těchto případech zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a odkázal i na judikaturu správních soudů, která se k této problematice váže. Tím podle názoru soudu žalovaný vypořádal i zcela obecnou námitku žalobkyně, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a s Úmluvou o právech dítěte, neboť tato odvolací námitka se zjevně vztahovala k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
15. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, „[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“ V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval žalobními body týkajícími se otázky odpovědnosti žalobkyně za předložený padělek rodného listu a problematikou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
16. Správní orgány postupovaly v dané věci podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že „[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“ Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení byly v projednávané věci splněny. Z hlediska dikce citovaného ustanovení totiž není podstatné, kdo padělaný rodný list žalobkyně předložil, nýbrž výhradně to, že žalobkyni byl trvalý pobyt povolen právě na základě padělaného rodného listu, což ostatně žalobkyně ani nezpochybňovala. Soud zdůrazňuje, že povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny bylo žalobkyni vydáno jen proto, že k žádosti byl přiložen padělaný rodný list, neboť jinak by podmínky pro získání tohoto pobytového statutu nesplnila.

17. Argumentuje-li žalobkyně tím, že v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu byla nezletilá a jednal za ni zákonný zástupce, soud podotýká, že žalobkyně byla v době podání žádosti (9. 2. 2005) starší patnácti let, což znamená, že podle § 178 zákona o pobytu cizinců byla procesně způsobilá a při podání žádosti ani v řízení o ní nemusela být zastoupena zákonným zástupcem. Směrem k žalovanému však soud musí poznamenat, že pokud chtěl v řízení v projednávané věci prokázat, že žalobkyně podala dne 9. 2. 2005 žádost o povolení k trvalému pobytu sama (nezastoupena zákonným zástupcem), bylo jeho povinností jednak vložit do správního spisu celou tuto žádost (nikoli jen její strany 2 až 5) a jednak v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dát žalobkyni možnost se k tomuto nově doplněnému podkladu rozhodnutí vyjádřit, což žalovaný neučinil. Za situace, kdy z hlediska splnění podmínek § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nebylo podstatné, kdo padělaný rodný list doložil, a kdy navíc ani žalobkyně nenamítala porušení svého práva na vyjádření k podkladům rozhodnutí, soud neshledal popsané pochybení žalovaného za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a pouze jej na to upozornil, aby se žalovaný v budoucnu podobných chyb vyvaroval.
18. K problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
19. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 77 odst. 2 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně blíže nezkoumaly. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobkyní zmiňovaného § 2 správního řádu, který v odstavci 3 ukládá správním orgánům povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a zasahovat do nich jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. V projednávané věci správní orgány zasáhly do práv žalobkyně jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Uvedené žalobní námitky tedy nejsou důvodné, to však nic nemění na závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů, neboť žalovaný nedostál své povinnosti řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobkyně jednání požadovala. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Žalovaný tak bude povinen řádně vypořádat všechny odvolací námitky žalobkyně.
21. Návrhu žalobkyně, aby bylo současně zrušeno také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud nevyhověl, neboť shora popsaného pochybení se nedopustil tento orgán, nýbrž výhradně žalovaný, který jakožto odvolací orgán řádně nevypořádal všechny odvolací námitky. Povinnost odstranit vytčené pochybení pak přísluší rovněž výhradně žalovanému, tudíž nebyl dán žádný důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 78 odst. 3 s. ř. s.
22. Dalšími žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, neboť není oprávněn předjímat závěry žalovaného, které teprve učiní vázán shora uvedeným právním názorem soudu.
23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 14 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby a podání repliky – písm. d)] a z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. března 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)